

(Studenții programului *Japan Orientation*: Lisa, Flora, Ewa, Andreea, Akos, Philip, Melinda, Bogy, Klaudia, Reka, Klaudia, Andreea, Sonia, Katarina)

Experiența mea în Anglia

Am să fiu sinceră cu cititorul, așa cum sunt cu mine însămi.

Trebuie să fi fost în primul semestru al anului universitar 2017-2018. Eram, ca de obicei, la cursul de japoneză. Conform așteptărilor, sensei a început cursul cu お知らせの時間. Astfel am aflat de posibilitatea de a mă înscrie la un program de școală de vară în Anglia, la universitatea din Norwich, numită “University of East Anglia”. Acest program, precum am aflat ulterior, se adresa studenților dornici de a descoperi și studia Japonia și limba japoneză în context cultural. Înscrierile aveau loc până în martie.

Nesigură cum am fost ca la orice început de drum, am avut nevoie de câteva luni ca să iau hotărârea. Sfătuindu-mă cu părinții mei, mi-am dat seama că experiența avea să mă ajute nu numai în domeniul meu de studiu – filologia, ci și în a vedea o altă parte din lumea noastră, pentru prima dată. Până în luna martie, m-am simțit ca la o răscruce. Desigur că ceva din mine își dorea foarte mult să vadă Anglia cu tot ce are aceasta de oferit, dar dorinței i se alătura și o emoție care se asemăna foarte mult cu teamă.

Luna martie m-a găsit cu cererea făcută și depusă, cu toate celelalte documente trimise și cu un puls din ce în ce mai accelerat în timp ce eram pe cale de a apăsa butonul care marca sfârșitul oricărei posibilități de a mă răzgândi sau întoarce din drum. Așadar, hotărârea fusese făcută. Am să recunosc – un program de o lună de studii în Anglia mă încânta, dar și frica de necunoscut (și mai ales de a zbura singură cu avionul până acolo) îmi dădea un freamăt necontrolat.

Ziua de 15 aprilie a fost probabil una de referință pentru mine în anul 2018. Universitatea din Anglia îmi acceptase cererea, iar fundația Toshiba îmi acordase bursa. Mi-am continuat semestrul doi al anului universitar cu un zâmbet de mulțumire și încredere – câștigasem tocmai prima mea bursă ca studentă.

În cele din urmă, odată cu încheierea examenelor, am început să simt din nou un freamăt cauzat de apropierea momentului decisiv. Aveam multe gânduri de incertitudine și alături de starea mea de nesiguranță acestea m-au obosit suficient de tare încât să sesizez cu uimire că și ajunseseam în București pe 29 iunie alături de părinții mei. În mai puțin de câteva ore aveam să ies pentru prima dată din țară, neînsoțită și nevoită să îmi pun toată încrederea în propriile forțe.

În dimineața zilei de 30 iunie ajunseseam pe cel mai mare aeroport al lumii după un zbor de 3 ore. A urmat să găsesc locul de întâlnire cu doi membri ai personalului universității, care veniseră la aeroportul Heathrow pentru a se asigura că toți studenții ajunseseră în Anglia și pentru a-i transporta spre Norwich cu un autocar. În jurul orei 5 după masa, după un drum lung pe autostradă, iată-ne sosiți la universitatea care ne fusese prezentată în poze. Cu mari emoții, dar și cu o oboseală ce se acumulase pe parcursul zilei, am coborât din autocar aproximativ patruzeci de studenți – patruzeci de limbaje, patruzeci de culturi, patruzeci de

norme de viață, patruzeci de obiceiuri. Am fost întâmpinați la recepție de către cele două organizatoare ale programului școlii de vară – Roanne Ephithite și Claire Arnup. Alături de colegii mei, am fost încântată să le cunosc și să primesc de la ele cele necesare pentru luna pe care o aveam de petrecut aici. Ne-au fost date chei de apartament, carduri de student, o hartă a campusului, o hartă a orașului Norwich, un ghid turistic, o listă cu toate activitățile sociale organizate pentru noi și, desigur, orarul studentesc de luna aceea.

Târând bagajele anevoie după noi, am fost conduși spre căminele studentești. În momentul în care am ajuns în fața ușilor de la intrare, eu una nu am știut ce fel de clădire priveam. Nu se aseamnă cu ceea ce văzusem în Cluj Napoca, orașul studenției mele. Căminele de aici se numeau „Britten House” și aveau structura unui mare hotel cu camere de câte o persoană. Mă uimea mărimea lor, cât și bunul gust cu care fuseseră construite. Fiecare apartament avea baie proprie, paturi mici și confortabile, un birou imens care ocupa aproape toată camera, etajere și dulapuri. Cred că eram vreo opt persoane pe coridor, deci opt apartamente. Bucătăria era comună, dar din nou – nu semăna cu bucătăria căminului 6 din Hașdeu, cu care fusesem eu obișnuită. Bucătăria aceasta era foarte mare, cu o masă extraordinar de încăpătoare în mijloc, cu două chiuvete, două cuptoare cu microunde, patru plite electrice, un prăjitor de pâine, un aparat de încălzit apă, două frigiderice cu două congelatoare. Iar dacă asta nu este deja suficient de surprinzător, aveam la dispoziție și tacâmuri, farfurii, pahare de toate dimensiunile, cești și tigăi... pe scurt, toate elementele care asigurau un trai bun și liniștit fuseseră aduse într-un singur loc pentru noi. Am fost copleșită de curățenia, ordinea și buna organizare găsite aici.

Precum foamea începuse să ne chinuie pe mulți încă din autocar, am dorit să gătim împreună în bucătărie... când a venit surpriza. Coordonatoarele Roanne și Claire comandaseră

pizza pentru noi toți! Odată ajunși în bucătărie, cutiile ne așteptau pe masă, cu feliile de pizza calde și moi. Nu cred că am mai fost atât de recunoscătoare pentru mâncare până atunci. În jurul mesei, zâmbind și înfulecând cu poftă, am făcut cunoștință cu colegii mei de coridor. Am început să ne prezentăm pe rând, fiecare urmărindu-l atent și curios pe cel care vorbea.

Celeste Swords – numele ei sugerează în mod evident o simbioză între abstract și concret. Ea era probabil cea mai mare dintre noi – avea 26 de ani și venea din Australia, un loc atât de exotic și atât de departe de Anglia!

Andres – tânărul simpatic care emana energie pozitivă pentru noi toți. Sângele și spiritul lui latin erau mai evidente decât numele de patru cuvinte. Oricând îl aveam pe Andres lângă noi, optimismul ne era inevitabil împins dincolo de graniță.

Ophelia Cavill – prima prietenă pe care mi-am făcut-o acolo. Venită din celebrul oraș Portland, Ophelia și cu mine am explorat campusul împreună timp de zile întregi – de la dealul cel mai mare din spatele căminelor până la lacul din fața universității și înconjurându-l pe acesta într-o plimbare de seară. Ea mi-a explicat în prima seară că prizele sunt diferite în Anglia. (Panica pe care am avut-o când am descoperit că niciun încărcător nu mi se potrivește în priză...!) La cursuri am stat împreună, cât și pe autocar în cele două excursii făcute în Londra și Cambridge.

Marissa Thompson – o fată cu o bună dispoziție aproape permanentă. Am fost foarte fericită să aflu că împărtășim aceeași mare pasiune, anume scrisul! Marissa scrie poezii de o sensibilitate impresionantă. Mi-a făcut plăcere să le citesc. Totodată, îi place mult să facă jogging. Recunosc că mi-a fost greu să țin pasul cu ea alergând împreună prin campus, dar în felul acesta am reușit să mă ocup și de siluetă în timp ce urmăream apusul soarelui!

Nu cred că este posibil să descriu bunătatea și generozitatea tuturor colegilor mei. Indiferent de originea noastră, am colaborat mai bine decât era așteptat. Fie că eram în

bucătărie, gătind, fie că eram la cantina universității, urmărind meciul de fotbal Anglia-Croația, colegii mei și cu mine ne-am bucurat de timpul petrecut împreună și de locurile frumoase care ne-au fost prezentate.

În ceea ce privește profesorii și sistemul de învățământ superior din Anglia, am rămas numai cu impresii pozitive. Totul – de la orar până la programul de consultații – este foarte bine organizat, cu o rigurozitate incredibilă. Eram anunțată în mod constant care era următoarea activitate și când avea să se desfășoare. „Secretariatul” universității era deschis până la ora 5 după-masa, iar în cazul în care aveam o urgență sau pur și simplu doream niște informații, Roanne și Claire ne răspundeau aproape instantaneu la mesaje. Din fericire, nu au existat evenimente neplăcute pe parcursul șederii noastre, cu excepția cazului lui Celeste și desigur, al meu. Am avut amândouă niște probleme de sănătate. Eu am scăpat ușor, doar printr-o programare la medic (care avea cabinetul chiar în spatele căminelor!) și o prescripție medicală, dar Celeste a avut nevoie de mai mult ajutor. Mă bucur că problema ei nu s-a agravat și că după câteva zile s-a însănătoșit. Ceea ce m-a bucurat și mai mult a fost prezența lui Roanne lângă noi în drum spre cabinetul medical, apoi așteptându-ne în sala de așteptare și conducându-ne înapoi la cămin. Personalul universității mi-a inspirat încredere, bunătate și o responsabilitate deosebită. Roanne și Claire, în special, s-au asigurat în fiecare zi că nu ducem lipsă de nimic, că totul merge conform programului și că Celeste și cu mine ne simțim mai bine.

Acordând atenție profesorilor, după părerea mea sunt niște cadre didactice foarte bine pregătite, pasionați de ceea ce au ales să facă, cu o minte deschisă care nu cred că a judecat (și prejudecat) pe niciunul dintre noi. Am apreciat nespus de mult faptul că erau doritori de a

face conversație cât mai multă cu noi. Un curs dura aproximativ 3 ore și avea următoarea structură: prelegerea academică timp de 50 de minute urmată de o pauză de vreo 15 minute, un dialog liber între studenți sub îndrumarea profesorului moderator pe niște teme propuse și chiar și o interacțiune cu profesorul din partea oricărui student, interacțiune care putea dura chiar și o jumătate de oră.

Foarte mulți profesori încurajau această interacțiune, mobilizându-ne astfel să participăm activ la curs exprimându-ne opinii, impresii, incertitudini, curiozități. Toate erau bine primite.

La început, trebuie să recunosc că m-am descurajat când am citit că un curs durează 3 ore. Însă ulterior am realizat că participarea la ele a fost, cu toată sinceritatea mea, o plăcere. Nici nu sesizam cât de repede trece timpul. Așteptam cu nerăbdare să ni se vorbească de lucruri noi. Așteptam să simțim entuziasmul din vocea profesorilor.

Și exact asta am simțit de fiecare dată. Cursurile și seminariile ne trezeau curiozitate, pasiune, atracție față de cultura japoneză dar și despre alte elemente de cultură generală. Cu siguranță că am încheiat această școală de vară cu un semnificativ bagaj de cunoștințe! Câteva dintre cursurile care m-au captivat cu adevărat au fost: Japonia și renașterea ei din cenușă – predat de doamna profesor Jennifer Coates, Istoria Japoniei – predat de domnul profesor Sherzob Muminov și nu în ultimul rând, Semnificația contemporană a arheologiei japoneze – predat de domnul profesor Simon Kener. Acesta din urmă a rămas în mintea mea ca unul dintre cei mai bine pregătiți și dedicați dascăli. Nu am crezut niciodată că este cu puțință să manifest interes față de arheologie – un subiect care, alături de istorie, nu fusese până atunci pe lista mea de puncte forte. Însă domnul Simon a avut o prezență amicală în fața noastră. Pe lângă faptul că ne-a ținut o prelegere deosebit de interesantă prin maniera lui de discurs, dar a și binevoit să ne însoțească într-o excursie în Cambridge, prezentându-ne biblioteca universitară, centrul orașului, muzeul de artă și istorie, cât și un restaurant japonez unde ne-a făcut cinste cu câte o supă miso și un bento pentru fiecare dintre noi. La finalul ceremoniei de rămas bun, desfășurată 29 iulie, domnul profesor Simon ne-a mulțumit pentru interesul și participarea noastră activă și ne-a și invitat să ne întoarcem în Norwich în viitor, propunându-ne posibile subiecte de master. Mă bucur că l-am cunoscut și că am fost studenta dânsului!

(De la stânga spre dreapta: Lisa, Katarina, Sonia, Melinda, Klaudia, Andreea, Flora.)

- Ceremonia de încheiere a programului *International Summer School* 2018.

(În stânga: doi dintre profesorii de japoneză ai universității: Niel și Eugenia.)

- Acordarea diplomelor de participare la programul *Japan Orientation*.

- Toți studenții școlii de vară din Norwich alături de profesorii lor.

Așadar, precum sugerează și imaginile de mai sus, aș dori să îmi exprim încă odată încântarea și mulțumirea pentru că am luat parte la acest program de vară *Japan Orientation*. Nu numai că am acumulat informații care mi-au consolidat cultura generală, dar am și vizitat pentru prima dată un colț de lume, cunoscându-i oamenii și cultura. Am descoperit ceva ce mi-a depășit cu mult orizontul de așteptare în ceea ce privește societatea. Am descoperit bunăvoința și interesul pentru colaborare al oamenilor. Am descoperit frumosul oraș Norwich, oraș în care binevoiesc să mă întorc în viitorul apropiat. Am descoperit profesori care au coordonat cu atâta meticulozitate activitatea noastră și și-au manifestat dorința de a ne cunoaște îndeaproape, invitându-ne la programele de masterat ale universității care să ne îmbunătățească orientarea înspre o carieră potrivită fiecăruia.

În mai puține cuvinte, universitatea din Norwich mi-a deschis o poartă spre o posibilă alegere care să îmi fie de folos în dezvoltarea mea ca filolog. Aș mai dori să menționez și că programul de masterat „Creative Screenwriting” care mi-a fost prezentat mi-a dat ambiția (pe care probabil o pierdusem acum câțiva ani) de a-mi trezi din letargie talentul de a scrie. Programul mi-a fost sugerat, desigur, de domnul profesor Simon Kener și mi-a dat speranța să cred că într-o zi îmi voi putea folosi atât creativitatea cât și cunoștințele de limba engleză ca să devin scenarist sau, de ce nu, chiar regizor de filme.

University of East Anglia m-a făcut să mă simt mai încrezătoare în forțele proprii.

University of East Anglia m-a convins că există cadre didactice care doresc să afle talentul meu și să mă ajute să îl dezvolt.

University of East Anglia mi-a lăsat o amintire deosebit de plăcută a studenției mele și pot așadar să afirm cu mândrie: „La sfârșitul anului 2 de facultate am fost în Anglia la o școală de vară organizată de University of East Anglia, Norwich!”

Ravara Ana Lisa Chirilă

Cluj Napoca

10 octombrie 2018